

Τ Ο ≡ Ι Δ Ι

I

Ἀπλώθη τῆς βαρκούλας τὸ πανί
κι' ἐρωτικά τὸ φίλησεν ὁ μπάτης
κι' ἀκούστη σερενάτα σιγανή
ποῦ παιζ' ἢ θάλασσα στὰ κύματά της.

Σὰ μιὰ νυφοῦλα ἢ νύχτα γελαστή
δπου μᾶς ἔκρυβε ἦταν στήν ἀγκάλη
κι' ἢ θάλασσα, σὰ νᾶχε σκεπαστεῖ
μ' ἓνα γαλάζιο πέπλο, εἶχε προβάλει.

Μιὰ πάλλευκη ἀφροκάμωτη ἀγκαλιά,
τῆς βάρκας μας ζητώντας νὰ φιλήσῃ
τὴν πλώρη μὲ γλυκόχη φιλιὰ
τρελλή ἀπ' τῆς ἀγάπης τὸ μεθύσι.

Τότε καὶ τ' ἄστρ' ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
σ' εἶδαν ἀπάνω μου ἀπαλὰ νὰ γέρῃς

κι' ἓνα φιλιὸ στὴ νύχτα σιγανὸ
γλυκὰ στὸ μέτωπο ἀπὸ μὲ νὰ πέρῃς.

II

Κάτ' ἀπ' τὰ νέφη τώρα τὰ βαρειά
ξηρὰ πατώντας φύλλα, ἔλα νὰ χύσης
παρηγοριὰ στ' ἀρρώστου τὴν καρδιά
κι' ἔλα στερεῆ φορὰ νὰ μὲ φιλήσης.

Κι' ὅταν ξανάρθῃς κι' εὐρῆς τὸ σταυρὸ
μόνο τοῦ τάφου μου νὰ σ' ἀντικρύξῃ,
τότε, σὰ θὲς ἀνάπασι νὰ βρῶ
κάνε μέσ' τὸν ἀγέρα ποῦ τονίζει

Κάποια Funebra μέσα στὰ κλαδιά,
κάνε νὰ νοιώσω τὸ φιλλοσιμά μου
ποῦ μοῦδωσες ἐκείνη τὴ βραδεία,
φιλώντας τὸ σταυρὸ, μὲ τ' ὄνομά μου.

ΔΗΜ. ΚΑΡΡΑΣ

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

Ἰππόδρομος Φαλήρου.—Μουσοῦ Ψικαρίς.
—Τὸ Ληξούρι...καθαρκικόν. —Εἰς τουφε-
κισμός.—Ὁ ἔφηβος τοῦ Μαραθῶνος.—Προ-
παγάνδαι.—Ποιητῶν ἀποκαλυπτῆρια.—
Πρωτότυπος ἀνδριάς.

Μολονότι πολλὰ θεάματα ἔχουν αἱ Ἀθηναί-
ῆς περισσότερα ἀφ' ὅ,τι ἔπρεπε ἀναλόγως τοῦ
πληθυσμοῦ της, ἐν τούτοις ἀπέκτησαν καὶ Ἰπ-
πόδρομον. Χωρὶς νὰ ὑπάρχουν ἄλογα διὰ κοῦρ-
σες, οὔτε τζόκεῦ, οὔτε κατάλληλος χώρος, ἐν ἐλα-
χίστῳ διαστήματι οἱ φιλοθεάμονες Ἀθηναῖοι
ἐκλήθησαν νὰ λάβουν μίαν ἰδέαν μικροσκοπι-
κῆν τῶν περιφημῶν ἱπποδρομιῶν τοῦ Λόν-σάν
τῶν Παρισίων. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὰ ἄλογα
μὲ τὰ Ἀράβικα ὀνόματα καὶ οἱ ἀναβάται με-
τὰς ξενικὰς μορφὰς καὶ ὁ χώρος ὁ ἀρκετὰ μα-
κρὰν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὁ τρόπος τῶν στοιχη-
μάτων, διὰ τὰ ὁποῖα πολλὰ ἠκούσθησαν παρά-
πονα, καὶ ἡ ἔλλειψις ἀμφίσεων νεωτάτου συρ-
μοῦ, ὅλα αὐτὰ προδίδουν μίαν προχειρολογίαν.
Ἐν τούτοις ὡς ἀρχή, εἶνε ἀξία καλλιτέρου μέλ-
λοντος, τὸ ὁποῖον ἐγγυᾶται ἡ μεγάλη τοῦ φι-
λοπεριέργου Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ προθυμία.

* *

Ἦλθεν εἰς Ἀθήνας ὁ περιώνυμος μουσοῦ
Ψικαρίς. Τὰ κοπέλια του — ὅπως ὀνομάζει
τοὺς ὀπαδοὺς του—τὸν ὑπεδέχθησαν, ἢ πρώτη
δὲ συνέντευξις τὴν ὁποίαν ἔδωκε εἶνε ἀληθινὸ

περιβόλι. Ὡσεὶ προαισθανόμενος τὴν συνέν-
τευξιν, εἶχε πάρη «παρηγοριᾶτικο λιξούρι».
Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ Γαλλοἕλληνας αὐτὸς εἶναι
ἀκατανόητος διότι ὀμιλεῖ τὴν ἰδικῆς του κατα-
σκευῆς γλώσσαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔννοεῖ κανεὶς
ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ. Δοιπὸν δὲν πρόκειται διὰ
τὸ Ληξούρι, ἀλλὰ διὰ καθάρσιον, τὸ ὁποῖον
ἔλαβε ἐπειδὴ εἶχε ἀκάθαρτη γλῶσσα, δηλαδὴ
χυδαῖα. Καὶ ἐξηκολούθησε : «Ἀσφαλτα σᾶς συ-
βουλεύω... Μὴ νομίζετε ὅτι ὀμιλεῖ διὰ τὴν
ἄσφαλτον τῶν δρόμων. Ἀσφαλτα σημαίνει...
ἀσφαλῶς. Ἡ γλῶσσα ἢ «γραμματοζούμενη» δη-
λαδὴ ἢ τῶν ἀνεπτυγμένων εἶναι «κολοριστή».
Πολύ σωστά, δὲν εἶναι πατσαβούρα, ὡς ἡ ἰδικὴ
του. Ἡδέα «κάνει σάλτους» δηλαδὴ προοδεύει.
Καὶ μετριοφρονέστατα προσθέτει. «Ἐμένα μ' ἐ-
γέννησε μιὰ ψυχικὴ ἀνάγκη». Ὡς γνωστὸν ὁ
μουσοῦ Ψικαρίς ὅταν ἠρωτήθη πότε ἐγεννήθη
ἀπήνησε : «Τὸν μῆνα ποῦ γεννιοῦνται τὰ γαί-
δούρια». Ἡ βεβαίως ἦτο περιττὴ δὲν ἦτο
δύσκολον νὰ τὸ μαντεύσῃ κανεὶς.

Ὁ κύριος αὐτός, ὁ ἀποβαλὼν τὴν Ἑλληνικὴν
ἰθαγένειαν, τὰ τελικὰ γράμματα ὄλων τῶν λέ-
ξεων καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν (ὄρα καὶ δεῦτερον
γάμον του) ζητεῖ νὰ εὐρῇ ἓνα παραλήν, διὰ
νὰ βγάλῃ «γαζέτα», ὡς ἀποκαλεῖ ἐπὶ τὸ γαλλι-
κώτερον τὴν ἐφημερίδα.

Ὁ δὲ ἐξηκολούθει τὴν «ψιλοκουβέντα» —τὴν
συνέντευξιν—ἀλλὰ τὸ «λιξούρι» ἀρχισε νὰ
ἐνεργῇ. Ὑποτίθεται ὅτι θὰ συνεχισθῇ ἢ κου-